

*Peter Geelen, vrijdag 23 december 2022*

De familie van Herman heeft mij gevraagd om even stil te staan bij de sportieve loopbaan van Herman.

Zelf heb ik Herman leren kennen toen ik als 14-jarige jongen (in 1962) begon met mijn loopbaan in de atletiek.

Sport heeft altijd een hoofdrol gespeeld in het leven van Herman. Als tiener was Herman een fanatieke voetballer en haalde hij zelfs het tweede elftal van Sparta. Iets waar hij als Rotterdammer trots op was. Daarnaast ging Herman fanatiek boksen, waardoor hij een sterk en gespierd lichaam ontwikkelde, waar menig vrouwenhart sneller van ging kloppen.

Toen Herman een keer gevraagd werd in te vallen bij een atletiekwedstrijd bleek hij een enorm talent te zijn. Wat niemand bij zijn atletiekvereniging Minerva in Rotterdam voor mogelijk hield gebeurde. Herman plaatste zich binnen een paar jaar als tienkamper voor de Olympische Spelen van Rome in 1960.

Herman haalde alles uit de kast om een topatleet te worden. Hij beoefende zelfs een tijdje ballet om te werken aan zijn spierconcentratie. Van Herman in ballettenue zijn helaas geen foto's.

De trainer van Herman, de heer Tournier speelde een belangrijke rol in zijn leven. Niet alleen omdat hij Hermans' trainer was, ook omdat hij een kleinzoon Remco heeft gekregen. Remco, ook een tienkamper, en Herman hadden een unieke band. Of zoals Herman zei "het was heel vreemd, maar toen ik hem voor het eerst zag was er gelijk een enorme klik".

Persoonlijk leerde ik Herman kennen in Maastricht bij Kimbria in het sportpark Jekerdal. Herman was een voorbeeld voor velen door zijn trainingsarbeid en vriendelijkheid. Hij was altijd bereid om zijn kennis te delen met andere atleten. Volgens mij was deze mooie krachtige topatleet zijn tijd ver vooruit en destijds al een semi-professional zonder de betalingen die heden ten dage worden gegeven.

Samen mocht ik later met hem diverse wedstrijden meemaken in binnen- en buitenland. Bijzonder was dat we met 6 Kimbriërs in 1966 naar Wenen afreisden voor de Europese Ficep-spelen.

Herman kon in een bijzonder fijne periode in Maastricht sport bedrijven. Het waren hoogtijddagen voor atletiekvereniging Kimbria met atleten zoals Servé Wijsen, Huub Pappers, Willy Willems, Nico Comans, Joep Delnoye en No Opdenoordt.

22 Keer belandde Herman op het erepodium bij de Nederlandse Kampioenschappen. Meestal naast zijn grote rivaal, maar nog veel grotere vriend Eef Kamerbeek. Over de avonturen met Eef vertelde Herman altijd prachtige anekdotes.

Daarnaast vertegenwoordigde hij ons land tijdens 25 interlands en nam hij deel aan de Europese kampioenschappen te Stockholm in 1958 en natuurlijk de Olympische Spelen van 1960. Voor zijn verdiensten zowel op sportief als persoonlijk vlak is hij benoemd in de orde van Oranje-Nassau met een eremedaille in goud.

De sterkste nummers van Herman waren kogelstoten en discuswerpen. Die armkracht had hij te danken aan zijn verleden als amateurbokser. Zijn uiteindelijk beste prestatie is een worp van 51 meter en 71 centimeter.

Bij Kimbria wordt Herman niet vergeten. Hij was van 1964 tot 1972 voorzitter van onze vereniging, maar Herman vergeten wordt ook lastig, want de meeste clubrecords staan vandaag de dag nog altijd op zijn naam. (Discus 51,71 m., kogel 15,40 m., 110 m. Horden 15 sec., 400 m. Horden 55,8 sec. en de tienkamp met 7213 puntentotaal).

Een paar weken geleden heb ik de inmiddels breekbare Herman kort ontmoet en had ik niet in de gaten dat dit de laatste keer zou zijn. Regelmatig dronk ik samen met Herman en Andree een kop koffie in de tuin. Hij was geïnteresseerd in alles wat er om hem heen gebeurde en probeerde zijn conditie op peil te houden door dagelijks te trainen in zijn "gymzaal".

Met het overlijden van Herman is een markant atleet en mens heengegaan, iemand die in de jaren vijftig en zestig een vooraanstaande rol speelde in de atletieksport in Nederland. Bedankt voor jouw voorbeeld, positiviteit en glimlach.

Kom jij jouw vriend Eef tegen doe hem de groeten van ons.